

Csávossy György István

Táltosujj

*árva kezemen
egy ujj hiányzik hatból
hol vagy a sorban
a kedvesek között
sokadjára számolom
balról jobbra s vice versa
feltűnsz újra meg újra
kígyózva ujjaim között
láthatatlan hatos a táltos
rá bűvös csomót kötöttél
majd észrevétlenül
szimbiózisba léptél velem
vagy parazitózisba
de ki a gazda
ki eltévedt falat
mi torkomon se ki se be
fulladásos halálođ volnék
s te ugyanaz lennél nekem*

Csillámpala

*csendben múlik a nap
ma szegényebb lettél
vagy gazdagabb
lelked a mérlegen
leház vagy felemel
mene tekél
görcsöl gondolatod
sorvad a szavad
verejtékkal emelt
piedesztál reped
pehelysúlyod alatt
kincséd mi nincs
mit drágakőnek*

*álmodtál valaha
mivé lett mára:
banális csillámpala*

Részeg váradi éjszaka

*tántorgok
az örök váradi éjszakában
bűnből jövet
kínál az ágy
de bekavar
mindig a vágó
ide-oda ráncigál
néha vezekelni enged
de megtérésem
nem akarja*

*sajog porhüvelyében
vacogó lelke
görcsöl szavam
a kimondott
s ezerszer inkább
ami számtalanszor
bennem maradt*

van ami felold?

*váradi éjjel egén
trónolva udvarán
jégezüst dunyhát
paskolva vár reám
rejtett oldalán a hold*

Tűzmadár

*naponta égetlek el máglyán
skarlát perje száll szeleknek szárnyán
sámán siratók dallamán repül
négy égtájon lágyan elterül
de hajnalra tűzmadárdal hívogat
szikár kezem tüztollat simogat
új máglya kész ha nap tűz delelőn
elapad lassanként táltos erőm*

Seprődi Jóskának odaátra

*Csombordiaknak szűk családja,
mely aranycsapattól szívta a tudást,
egyre gyérül. Letarolt szőlőhegyek,
pókhálós pincék, korhadt szarufák
siratnak elmenőket. Ideig-óráig
ittfelejtettek némán koccintanak,
poharat csapkodnak, elfojtott szitkokat
mormognak fogaik között.
Pincesarokban az üvegcserephalom
egyre nő. Fényére sötét szemfedő
a nemespenész. Lesz majd utolsó
elmenő is valamikor. Ő mielőtt
elindul a grádicson, gyertyát koppant.
S mikor azon a kapun betoppant,
nézi majd a hatalmas asztalt,
hol helye számára lefoglalt,
s nem kell immár poharat törni,
csak jó borokkal egymásnak örülni.*